

PANUN pakinoita

Nimenmuutoksia

— Päivää puumerkki, sanoi vastaan tuleva hyvänpäiväntuttavani Korppi.

— Päivää herra Korppi, sanoin minä.

— Anteksi, sanoi herra vastaan tulija, nimeni on nykyisin Ihavuomas.

— Ihovuokas-ko?

— Iii — iso III — Ihavuomas, sanoi herra Korp. . . ei kuin Ihavuomas hieman loukkaantuneen näköisenä lisäten vielä: maa-herran päätöksellä.

— Ei ainakaan Oulun. pääsi minulta hädissäni.

Olen tosin itsekkin muuttanut nimeäni, mutta se johtui paitsi aitosuomalaisesta mielestäni halusta olla inhimillinen niitä lukemattomia kanssaihmisjiä kohtaan, joille nimen lausuminen saati kirjoittaminen näytti tuottavan ylivoimaisia vaikeuksia. Sitäpaitsi kunnioitin vanhaa ja perinnerikasta isäni nimeä niin paljon, että en mielelläni erinäisiä lausuntaväännöksiä siitä kunnellut. Mutta sukuani en halua kieltää, olenpa ehkä vähän yliäskkin. Mutta onko suvun kunnioittamista ja isän nimen tunnustamista vaihtaa joku kunnan vanha Korppi, joka aikanaan on samonnut jostain suurten selkosten takaa asutummille seuduille ja työllään, ahkeruudellaan ja kunnollisuudellaan hankkinut nimeä itselleen, johonkin Ihavuomakseen?

Tällaisia nimenmuuttoja valittavasti nykyisin tapahtuu. Vaihdetaan isiltä peritty tuollainen lyhyt ja ytimekäs esim. eläinkunnasta otettu nimi jo-

honkin hempeään ja mutkikkaaseen Auravuomaan, Hetesuomaan tai Laivuojaan. Sen nyt paremmin ymmärtää, jos joku jonkun aivan kiusaksi saakka yleisen nimen vaihtaa sakista eroavaan, kunhan se uusi nimi sitten valitaan käytännöllisiä tarpeita (ja lapsiakin) ajatellen ja edellyttäen, ettei todellakaan satu olemaan tiedossa isänisän tai isänisänisän sukupuusta yhtikäs mitään. Jos kirkonkirjat ovat sikäli järjestyksessä säilyneet, että jotain tietoa on muutama sukupolvi taaksepäin, nimi minun mielipiteeni mukaan pitäisi vaihtaa korkeintaan johonkin esi-isien hallussa olleeseen talonnimeen tai muuhun kotiseutuun liittyvään paikannimeen. Jokin Korhonen voisi ottaa Korholanmäki nimen talon nimen, esimerkin nyt mainitakseni, edellyttäen taas, ettei tätä nimeä ole käytännössä ennestään. Suomalaisuuden Liitto Helsingissä näitä asioita hoitelee (ja suojaa), mutta toivottavasti sieltä käsin voidaan ja koetaan vaikuttaa siihenkin, ettei syyttä suotta muuteta nimiä, vaikka nyt olisi sattunutkin, että joku naapuri toista esim. Korppi nimen takia olisi haaskalinnuksi haukunutkin. Ihmisen — homo sapiensin — ei mielestäni kannata muutenkaan ottaa, kaikessa nerokkaassa epäinhimillisyydessään, kovin nokkaansa eläinkuntaan vertaamista, halvearaavassakaan mielessä suoritettua.

Varmaan myös lääninhallituksilla on veto-oikeutensa muul-

loinkin kuin siinä tapauksessa, että joku pyytää saada »suomentaa» nimensä joksikin »von Vaterlooksi», mihin verrattava tapaus nuoruudessani sattui, tietysti tuloksiin johtamatta. Jutun kevennykseksi saanen kertoa pienen tositarinan nimenmuutoksista — koetan vääntää oikeat nimet niin, ettei niistä nyt aivan heti tunnettaisi asianosaista. Istui kerran jonkun pienen pohjoissuomalaisen maaseutukaupungin pienessä I luokan ravintolassa yksinäinen pieni mies. Oli liikemies ja siksi vierassa kaupungissa ja yksin. Otin totin, vai »prokinko» lie ottanut, taisi ottaa toisenkin Viereisessä pöydässä istui iso mies yhtä yksinäisenä kuin naapurikin ja maistoi »prokiaan». Ilan kuluessa se naapuri lopulta ikävystyi ja tuli tervehtimään. Me kaksi yksinäistä jne... Sopii vain, sanoi se pieni mies, minun nimeni on K ä k k y r ä.

— HÄKKYRÄ, sanoi iso mies ja tarjosi ison kämmenensä.

Hra Käkkyrä päätti sinä iltana muuttaa nimensä, mutta sen pöytätoverin nim: oli Häkkyrä.

Painu

PS — Viimekertaiseen pakinaani oli valitettavasti Painovirhepahalainen työntänyt kuormallisen apulantaa, joten hänen pitäisi pyytää anteeksi. Mielestäni aika lystikkäät alkulorut menettivät osaksi sen takia merkitystään, paljosta muustapuhumatta.